

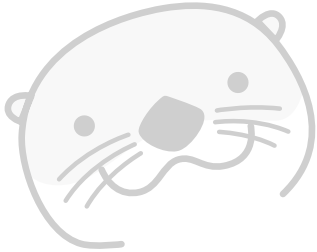
spr^{ing}books

ทำไม่ได้ ก็งานต้องเสร็จวันนี้เนี่ย

아무 일 없는 것처럼

ซอลเลตา เรื่องและภาพ
ต๋องสิริ ทองคำใส แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรรฎิ

ทดลองอ่าน

เป็นโรคอะไร
เนจ

นมอบอกว่า
"โรคเกสติก
วันจันทร์"

คำนำ

สำนักพิมพ์

จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์

ความรู้สึกที่เวียนวนของชีวิตคนทำงาน เย็นวันอาทิตย์ที่แสน
ว่าอุ่นใจและเช้าวันจันทร์ที่แสนห่อเหี่ยว บางคนต้องรีบออกจาก
บ้านตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น กว่าจะได้กลับอีกที พระอาทิตย์
ก็แปะมือส่งช่วงต่อให้กับพระจันทร์เสียแล้ว เหนื่อยแสนเหนื่อย
อีกทั้งยังต้องรับมือกับลูกค้า เพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน คุณจะเป็น
ความอ่อนล้าที่วนไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันจบ แต่ทำไมเราถึงยังอยู่กับ
ชีวิตทำงานที่วนเวียนนี้ได้นะ...

เพราะในทุก ๆ การกระทำย่อมมีความหมายเสมอ เราทุกคน
ต่างทำงานเพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว หรือเพื่อวิ่งตามความฝัน
เพราะมีสิ่งเหล่านี้ เราจึงยังมีเรี่ยวแรงทำมันต่อไปได้เรื่อย ๆ วันนี้
อาจจะหนัก อาจจะเหนื่อย ขอเพียงได้นอนพักยืดเหยียดขา ดู
ทีวี อ่านหนังสือเล่มโปรด มองหน้าคนที่เรารักเสียหน่อย ก็คงจะ
ดีขึ้น หรือหากมีใครสักคนที่เข้าใจ ได้แลกเปลี่ยน ได้ระบาย
ความอัดอั้นและเหนื่อยหน่ายที่มีมาทั้งวันด้วยกัน ก็คงจะเบาใจขึ้น
ไม่น้อย

“ซอลโท” (คำย่อของซอลเลดา โทกิ ที่หมายถึง กระต่าย
จอมหัวนโหนว) เจ้ากระต่ายเหลืองที่เคยโอบกอดหัวใจทุกคนมาแล้ว
ผ่านหนังสือเรื่อง *อย่าให้ใจเราเจ็บ* และ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นจริง ๆ นะ
คราวนี้กลับมาในฐานะของ “ผู้ช่วยซอล” ที่ก้าวเข้าสู่ชีวิตจริงในโลก
ของการทำงานที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ เป็นเหมือนเพื่อน-
ร่วมงานที่เข้าอกเข้าใจ คอยรับฟัง แลกเปลี่ยน และเคียงข้างเธอ
ไปในทุก ๆ วันของการทำงานอันแสนเหนื่อยล้านี้ ถึงมันจะหนัก
หรือจะเหนื่อยแค่ไหน แต่เชื่อว่าต้องมีสิ่งสวยงามบางอย่างซ่อนอยู่
ในนั้นเสมอ

ขออยู่เคียงข้างและส่งพลังใจให้กับคนทำงานทุก ๆ คน
เธอเก่งมากจริง ๆ

แรงผลักดันที่ทำให้ฉันวาดภาพลง “กระดาศโน้ตสีฟ้า” ได้อย่างสม่ำเสมอตลอดสี่ปี ซึ่งเป็นเวลาไม่น้อยเลยนั้น ต้องยกความดีความชอบให้ผู้แหวะเวียนเยียมชมบล็อกของฉันทุกท่าน และเหล่ามิตรสหายผู้ต่อสู้ฟันฝ่ากับชีวิตทำงาน มากกว่าจะอ้างอิงจากประสบการณ์การทำงานของตัวเองเสียอีก

ช่วงแรกทีลองใช้ “กระดาศโน้ตสีฟ้า” เสียงตอบรับส่วนใหญ่เป็นในทาง “แสดงอารมณ์โจ่งแจ้งไปไหม” รวมถึงมีคำแนะนำว่าควรสื่ออารมณ์แง่ลบ เช่น กังวล สับสน โทษตัวเอง ผิดหวัง ฯลฯ ด้วยคำพูดที่มีชั้นเชิงแบบคายจะดีกว่าหรือเปล่า แต่พอเฝ้ามองชีวิตในสังคมของผู้ช่วยซอล ตัวเอกใน “กระดาศโน้ตสีฟ้า” วันแล้ววันเล่า ความเห็นต่างก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเห็นด้วย คนที่ให้ความเห็นว่าถ่ายทอดอารมณ์ความคิดได้ดีและยังขอให้สื่อตรงๆ ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้น

รูปแบบดั้งเดิมของ “กระดาศโน้ตสีฟ้า” เป็นภาพวาดหนึ่งแผ่นกับข้อความอีกหนึ่งวรรค บางครั้งก็เป็นเพียงภาพวาดที่ส่งผ่านความรู้สึกโดยไม่มีคำบรรยาย พอผลงานที่เผยแพร่ผ่านบล็อกนานหลายปีจะได้รวบรวมทำเป็นหนังสือ จึงเพิ่มข้อความสั้นๆ เสียใหม่เสมือนเป็นเข็มทิศนำทางรูปแบบหนึ่งเพื่อสื่อความนัยแก่รูปภาพให้สมบูรณ์

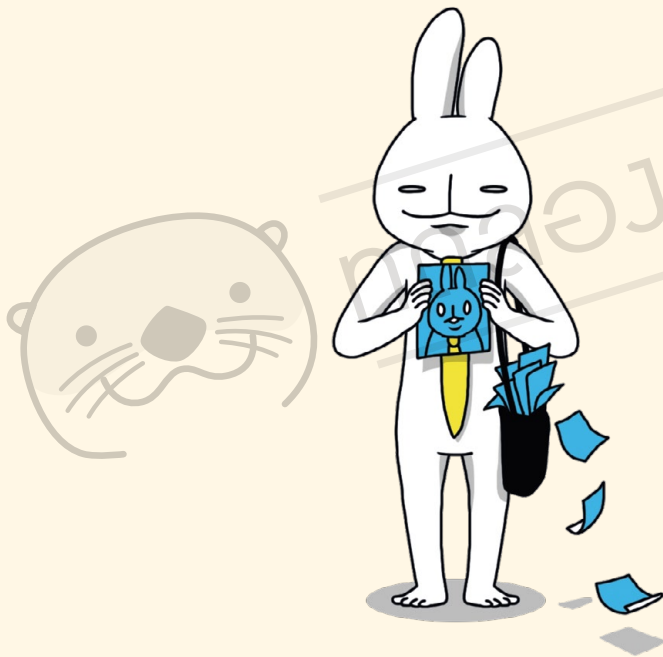
ตลอดเวลาที่เขียนและวาดต้นฉบับ ผู้ช่วยซอลเป็น “ใครบางคน” ในหลากหลายความสัมพันธ์สำหรับฉันมากขึ้น บางวันเป็นหัวหน้า อีกวันเป็นผู้รับช่วงต่อ เป็นคู่ค้า เป็นเพื่อนร่วมงาน เป็นเพื่อน ตลอดจนนักศึกษาจบใหม่ผู้เตรียมหางาน ขณะปิดต้นฉบับ ฉันจึงหวังว่า ต่อไปผู้ช่วยซอลก็คงเป็นใครบางคนสำหรับคนอื่น ๆ เช่นกัน คงดีหากเป็นเพื่อนร่วมงานที่ไว้วางใจได้ เดินทอดค้อไปด้วยกัน หรือบางวันจะเป็นเพื่อนร่วมงานนำห่มนั้สั้จนโดนด่าบ้างก็ไม่เป็นไร ขอเพียงคุณได้ระบายความคับข้องใจออกบ้างก็แล้วกัน

ท่ามกลางบรรยากาศทางสังคมที่ยกให้การปิดปากเงียบคือคุณงามความดีมากกว่าการแสดงออกตามใจคิด เหล่าตะกอนอารมณ์อันไม่อาจจะเหวี่ยงทิ้งขยั้่นสั่งสมทับถมหัวใจ เมื่อไหร่ที่ “เมื่อวาน” จู๊ดจ๊าดซ้อเท้าเรา “วันนี้” โล่ต้อนเราให้จนตรอก และ “พรุ่งนี้” มาเยือนในรูปแบบของความกังวลแทนที่จะเป็นความหวัง อย่างน้อยขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นกำลังใจปลอบโยนเล็กๆ แก่คุณ

วันไหนหัวใจปวดร้าว ขอให้มองผู้ช่วยซอลในหนังสือ แล้วปลดแอกสารพันอารมณ์ร้าวลึกในหัวใจได้ ขอให้การเผชิญหน้ากับความรู้สึกตัวเองในทุก ๆ วันของผู้ช่วยซอลช่วยเพิ่มพลังเล็กๆ ในหัวใจคุณได้

สุดท้าย ขอขอบคุณผู้อำนวยการคิมซุนมีและ บ.ก.ชินซงจี ที่กรุณาดูแลการเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ รวมถึงหัวหน้าฝ่าย แพ็กแจวอน ผู้ช่วยออกแบบการจัดวางข้อความสั้นๆ โดยวิเคราะห์ อย่างละเอียดเพื่อให้เหมาะสมกับพื้นที่ว่างของรูปวาดที่สุด ขอขอบคุณ ที่กรุณาตรวจทานองค์ประกอบต้นฉบับและปรับแต่งอย่างพิถีพิถัน กระทั่งความต่างระหว่างงานในหน้าจอกับในหนังสือเข้ากันได้ อย่างลงตัว จนออกมาเป็นรูปแบบหนังสือที่มีเสน่ห์คนละแบบ กับผลงานเดิม และขอขอบคุณคู่ชีวิต ผู้มอบแรงใจให้ฉันด้วยความเห็นที่เต็มไปด้วยความรักและความเที่ยงธรรม อันเป็นแรง สันับสนุนให้ฉันไม่สูญเสียความเป็นนักเขียนในตัวเอง ในยามที่ หัวใจถดถอยจากคำวิจารณ์รอบข้าง

ซอลเลดา

วันจันทร์ เปิดฉาก

- 005 ประตูบานแคบ เคาะแล้วเคาะเล่าก็ไร้เสียงตอบ
- 007 สัมภาษณ์ อยากได้คนแบบไหนล่ะ
- 010 วันจันทร์ฝนตก รองเท้าเปียก อารมณ์เปียกปอน
- 012 วิว ต่ำลง ต่ำลง...
- 015 คลื่น อยากหนีไปให้พ้น!
- 016 กาแฟออกศึก กาแฟยามเช้า
- 018 มือใหม่ ผมก็กลัวตัวเองครับ
- 021 กุ้ย้ม ชะ...ขอวันเดียว
- 023 NO, NO, NO! ไม่อยากไป!
- 025 โรคที่รักขायาก โรคเกลียดวันจันทร์และโรคพรุ้งนี่คืออย่าทำ
- 028 ลูกคำประจำ ตราบใดที่ไม่กำจัดประตุทิ้ง
- 031 เดี๋ยวเครื่อง สวิตช์ควบคุม
- 032 ที่ไหนสักแห่งนอกจากที่นี่ แม้ไม่รู้เลยว่าจะไปแห่งไหน
- 034 ความรู้สึกของชีวิตในสังคม เมื่อวานคือวันนี้ หรือวันนี้คือพรุ้งนี้
- 037 ลู่วิ่ง ต้องรีบหาปุ่มนั้นให้เจอ!
- 039 ห้ามตรงไป ขอเดินตรงๆ ได้ไหม

- 041 **มิซันฮิมพอสซิเบิล** ฮี้อยู่ ~ ไม่รู้ด้วยแล้ว
045 **คำเตือน** จะกลับบ้านแล้ว!
047 **แข็งขัน หน้าเดิม!** ต่างไม่รู้ภาพเบื้องหน้าของแต่ละคน

un ที่ 2

วันอังคาร อัดอัดใจพิกล

- 050 **เป็นตัว** นั่งอยู่ดีๆ ก็เห็น
053 **สุม** ที่ยอมไม่ใช่ไม่รู้
054 **ต่างบริบท** ถึงตาฉันแล้วนี่
056 **อึแบบนี่ก็มีด้วย** ทำยังไงให้หยุด
059 **คาดหวัง** เชื่อว่าสักวันฉันเองจะโผบิน
060 **ปีที่สาม** เมื่อพร่องลง ก็ต้องเติมใหม่
063 **เลื่อนชั้น** เหมือนฉันตั้ยลงเรื่อย ๆ เลยแฮะ...
065 **สุชา ผู้ช่วยเก่า** ผลงาน 0 ชิ้น
066 **กลุ่ม** ตอนนี้นฉันใช้ชีวิตอย่างดีแล้วไหม
069 **ยินดีต้อนรับ** แก้อื้อหนาม
070 **ย่อนแย่ง** แต่ขอเร็ว ๆ!
072 **แผลไฟไหม้** ช่วยถามสักครั้งว่าไหวไหม
079 **บทสนทนาครั้งที่ 776** อ้ากกกก!
081 **รุ่นพี่ที่แสนดี** สายฝนกลางหน้าแล้ง

- 083 **เสียงเห่า** โห้ง โห้ง โห้ง
- 084 **กลืนๆ** เชื้อใจผมนะครับ เชื้อผม!!
- 086 **นักพยากรณ์** ว่าแล้วเหียว
- 088 **ซุ่มซอก** หยุดแทงลึกที่
- 090 **โรคร้อนใจ** มีใครบางคนคอยไล่กวด
- 093 **เครื่องขยายเสียง** เอ๊ะ ไม่รู้สิ ผู้ช่วยซอลนะ...
- 095 **แปเปเปลี่ยน** ทายาให้ณะคะ
- 098 **ระแวง** เหตุผลที่ไม่ควรทำ 98 ข้อ
- 100 **ยับเยิน** รู้ตัวอีกทีถึงเวลากลับบ้าน
- 102 **แบ่งงาน** คนปล่อยเรี่ยราดกับคนเก็บ
- 104 **หูแว่ว** วงสนทนาพร้อมระเบิด
- 106 **สวาปาม** โอ้ย! อิ่ม
- 109 **ฝากครบกำหนด** เลิกจ่ายดอกเบี้ยยฝากครบกำหนดที่
- 111 **วนและวน** คำพูดไม่มีเท้า แต่เดินทางได้ไกลเป็นพันหลี่
- 113 **เลิกงานกลับบ้านล่าช้า** ช่วงเวลาไร้ผู้คน ไม่มีแม้แต่คนเมาตามท้องถนน

บทที่ 3

วันพุธ งาน, งาน, งาน!

- 116 **งาน, งาน, งาน** พอกพูนทับถมไม่รู้จบ
- 118 **ของขวัญ** อย่าจุตไพนะ
- 120 **ไม่รู้ ไม่รู้ ไม่รู้!** ช่วยหน่อยแล้วกัน

- 123 วันพุธ ลมหายใจขาดห้วง
124 ขึ้น ๆ ลง ๆ ทุกวันทุกเวลาคือรถไฟเหาะ
126 ชักชวน นี่ ไม่คิดจะลดน้ำหนักบ้างหรือ
129 จับตามอง ปล่อย ๆ ฉับบ้างเถอะ
131 กดดัน หวัน ๆ ว่าจะขาดใจตายสักวัน
133 ไหลท่วม หยดส่งอีเมลเรื่องงานสักที
135 เทพลูกดก คนแบ่งอีกคน คนเลี้ยงอีกคน
138 แต่วัน เพื่อนผู้ไม่ปรานี
140 พูดกำไมคำว่าเลิกงาน อย่าพูดเลย
143 จะกินแล้วนะ ฉันยังมีชีวิตอยู่แน่หรือ
144 ผลไม้โอก ไม่อยากแต่ก็กิน
147 เดดไลน์ เดดไลน์ เดดไลน์!! พลังมหัศจรรย์จากเดดไลน์
149 ระวังหมาดู เดิมทีไม่ใช่คนร้ายกาจหรอก
151 ภูเขาวันพุธ ที่มาเยือนทุกสัปดาห์
152 ตายละวา! ทำไมติดแหง็กอยู่ที่นี่
154 หลุมดำ อ่า เมื่อไหร่จะเลิกงานนะ
157 มวยปล้ำ ไม่ใช่ชนลัคนิดเลยแฮะ!
158 โอย โอย อยากออก อยากออกไป!
161 ราคาชีวิต เพราะมีลูก ๆ
163 เหนื่อยล้า ฉันไหวจริง ๆ นะ!
165 นานาจิตตัง ไม่มีก็ตาย มีเยอะก็ตาย
166 อันอยู่ตรงนี้ ถึงไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงไหน
169 ชั่วโง่งสบายใจ สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

บทที่ 4

วันพฤหัสบดี วันนี้เงินเดือนออก

- 172 **วันเงินเดือนออก** เขาจากไปเสียแล้ว
174 **ฝั่ง** วันนี้ขอนั่งพักตรงนี้
176 **รถขบวนสุดท้าย** ขบวนสุดท้ายของวัน
179 **เกิดใหม่** ไม่อยากทำอะไรเลย
181 **นักเรียนกับหมา** เรื่องนี้เงาแบบนี้!
183 **วันกินเลี้ยงบริษัท** ทำงานกันเถอะ
185 **จัดยา** ยาแห่งปาฏิหาริย์
187 **กระสับกระส่าย** หายตัวไปเลยได้ไหม
189 **ใบลาออก** เมื่อพรุ่งนี้มาถึง
191 **ความฝัน** ค่อยๆหาไปก็ได้
195 **ระเบิด** อย่าห้ามเลย!
197 **ยื่นหมูยื่นแมว** เตรียมเวลามาไหม
199 **วันเกิด** คนที่คิดถึงที่สุด
200 **ตักตวงไป** ห้ามเข้า
203 **โครงสร้างสมอง** ความคิดอัดแน่นในหัว
205 **อาการอ่อนเพลีย** สามนาที่พอ
206 **ขโมยเวลา** ป่วยการเปล่า
209 **พักเที่ยง** ฉันอยู่ไม่ได้หากขาดเธอ
210 **กดสิ!** วันเพื่อตัวเองอย่างแท้จริง
212 **เมื่อถึง** ในที่สุดก็เริ่มแล้ว!
215 **กุมขัง** อดทนหน่อยนะครับ

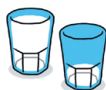

บทที่ 5

วันศุกร์ กุ๊ตบาย กุ๊ตไนต์

- 218 ผันรำย วันนี้วันจันทร์!!
- 221 เตรียมตัวไปทำงาน เหมือนไม่มีอะไร
- 223 ปรีศนา เขาที่ว่าเป็นใคร
- 224 ติดกับ เวลาที่ใช้ฉันได้
- 227 พระมาโปรด จงมาหาข้า
- 229 ดลอง เดินด้วยกลิ่นลิ
- 230 เผากังเป็น ศุภร์หรรษา
- 233 ศุภร์ ศุภร์ ศุภร์ ถอดหน้ากากออก!
- 235 เลิกงาน ต้องใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปหรือ
- 237 ทาง มีที่ปิดตาอยู่บนหน้าเธอ
- 239 อาหาร ไหนๆ ต้องกิน
- 240 บางวัน เหนื่อยเกินกว่าจะขยับได้
- 243 แค่นี้เอง ไม่เป็นไรหรอก พูดจริงๆ นะ
- 244 ในที่สุดก็วันหยุด อ่า ค่อยยังชั่วหน่อย
- 247 เชื้อน น้ำตากคงพังทลาย
- 249 เลียงส่ง ขอบใจจริงๆ นะที่อดทน
- 250 กุ๊ตบาย กุ๊ตไนต์ แต่ตัวเรา ผู้ใช้ชีวิตหนึ่งวันอย่างดีเยี่ยม

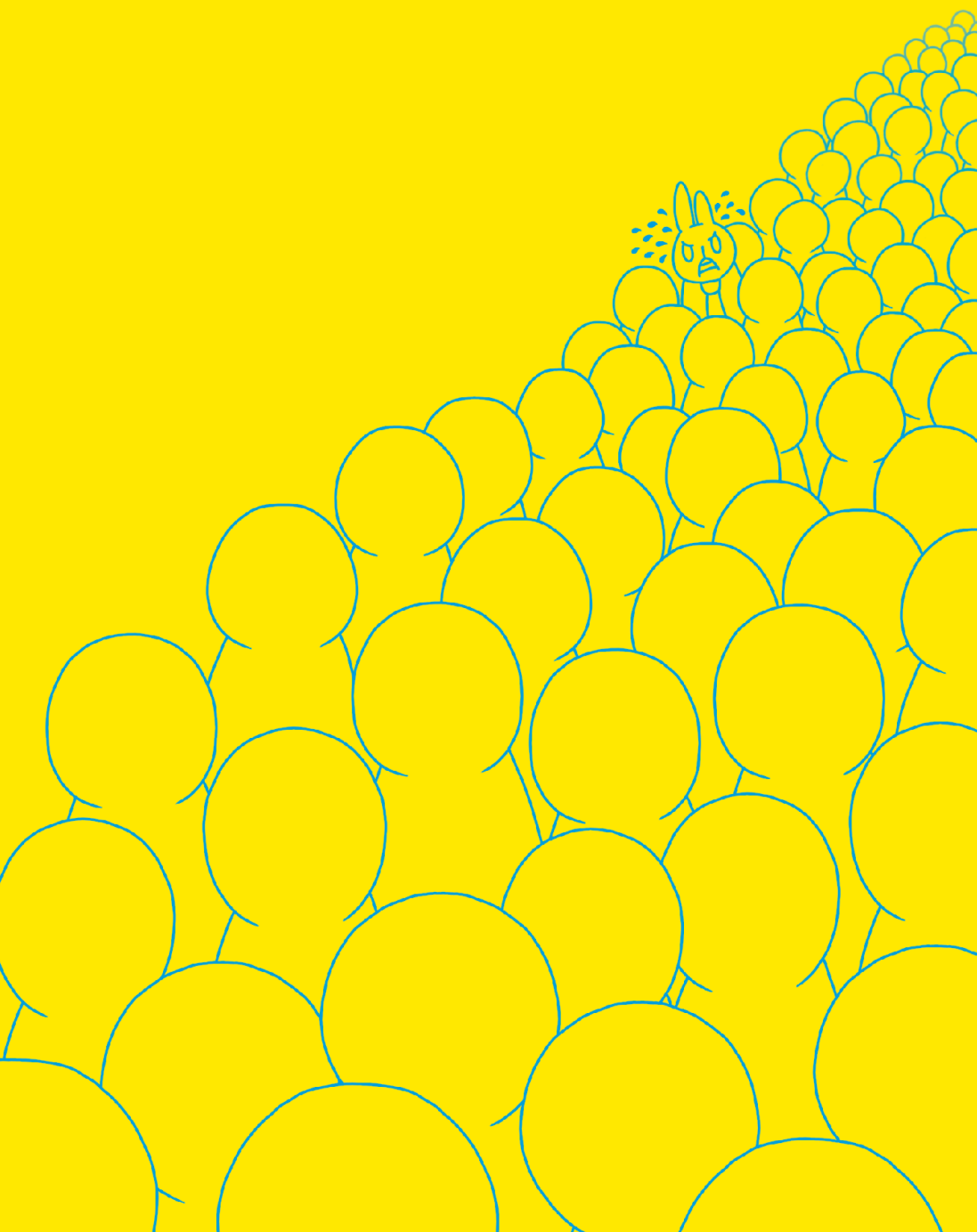
ข้า
คือ
มนุษย์
ออฟฟิศ

อยากส่งกำลังใจแด่ผู้หม่นหมองอัดอั้นตันใจ

แด่ผู้อ่อนล้าและไม่ประສาต่อโลก

แด่เพื่อนร่วมงานผู้ถูกคองนอยากผูกมิตร

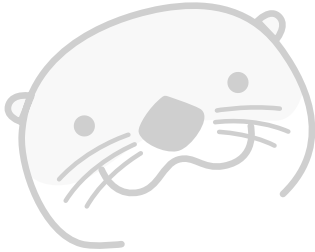
แด่ผู้เข้าสังคมหน้าใหม่ที่หม่นเศรฐา ราวกับตัวเองกลายเป็นสีฟ้า

บ น ที่

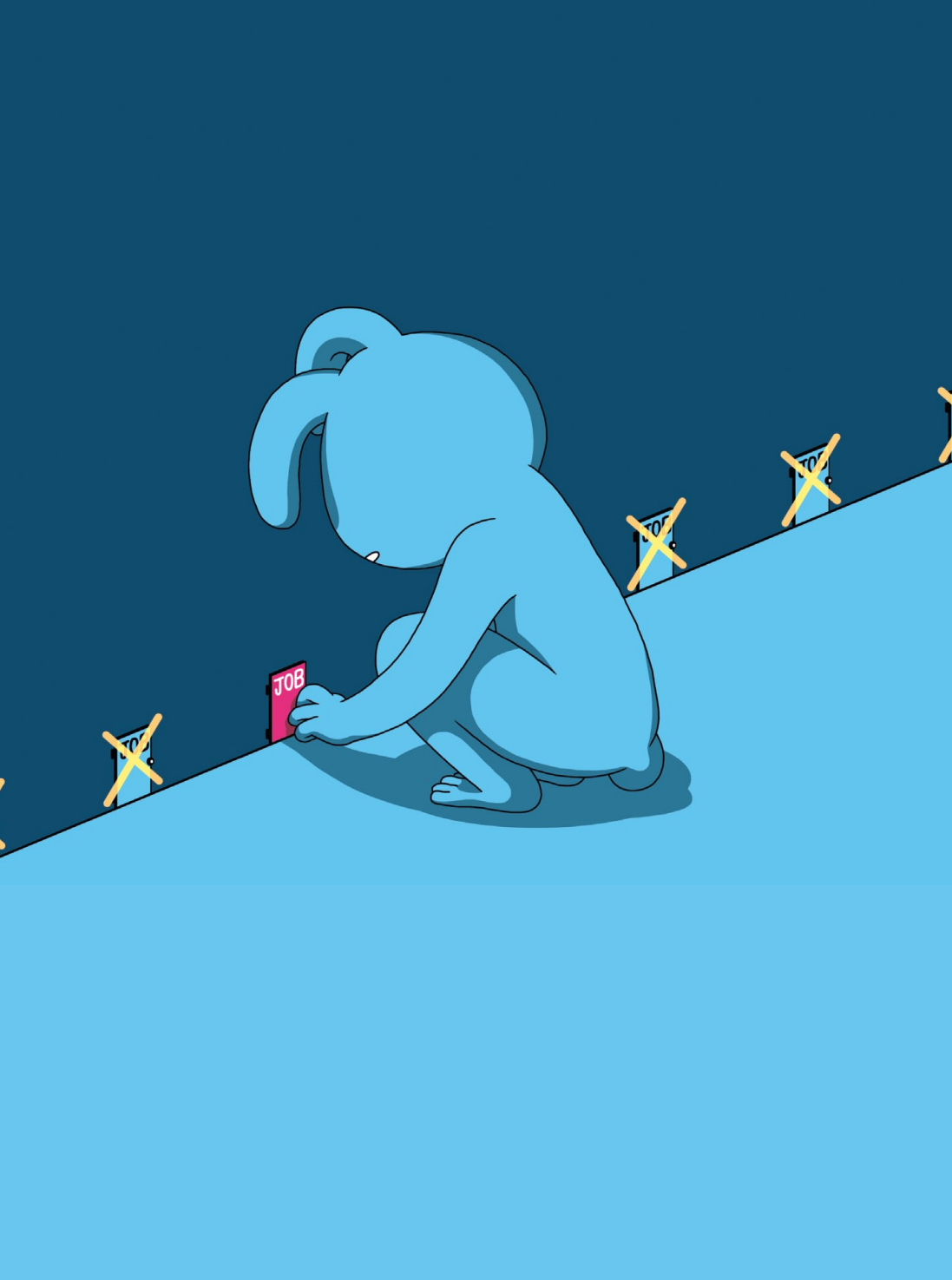
1

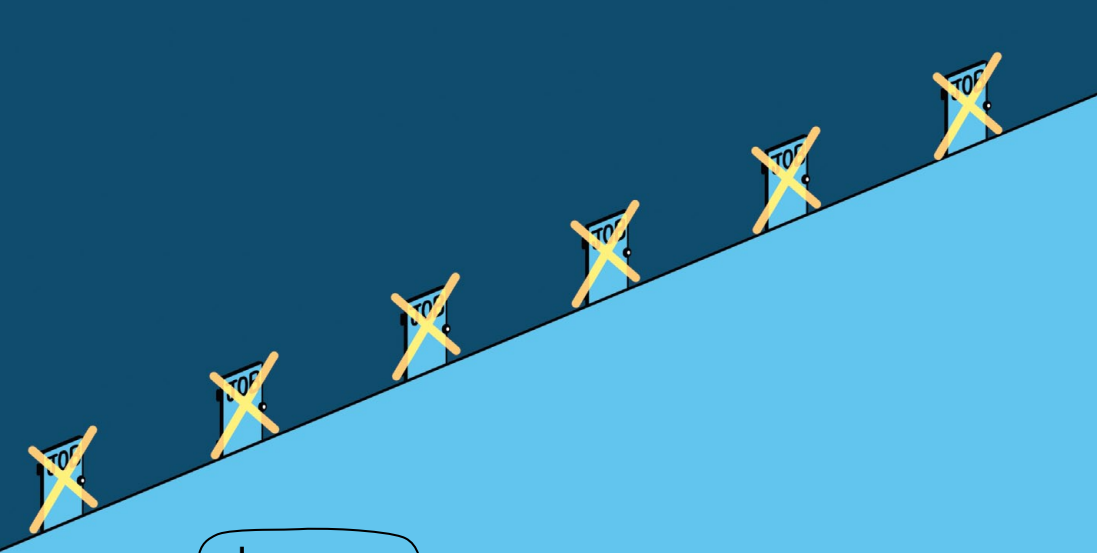
วัน
จันทร์
MONDAY

เปิดจากรบ

ประตูบานแคบ

ยืนอยู่หน้าประตูบานที่เท่าไรก็ไม่รู้
ช่วงหนึ่งเคยไร้เดียงสา คิดมองหาว่า
“ประตูไหนดีกว่า” “จะเข้าเฉพาะประตูที่เลือกแล้วว่าเหมาะกับฉัน”
ตอนนี้รู้แล้ว ไม่ว่าจะบานไหน ขอแค่เปิดรับก็นับว่าโชคช่วย
ถึงไม่หวังให้มีประตูเยอะๆ หรือใหญ่โต
ก็ดันเจอแต่ลูกบิดหักพัง ใช้เปิดไม่ได้สักบาน
เสียเวลาหาอยู่นาน ก็ยังไม่เจอ

ย่อตัวนั่งยอง เทียวเร่หาประตูในประตูนี้ทั้งวัน
แง้มเปิด ปิด หาใหม่ ลองเคาะ...

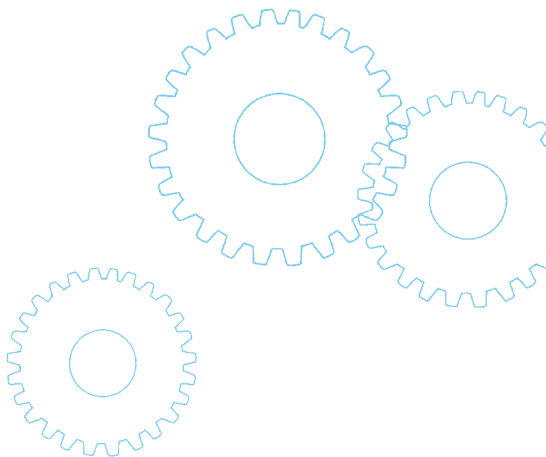
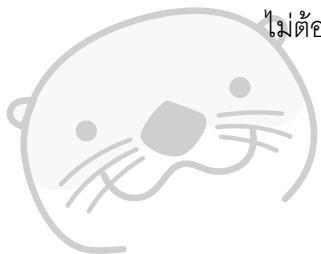
บางบานเคาะแล้วเคาะเล่าก็ไร้เสียงตอบ
บางบานแคบเกินกว่าจะเข้าได้ แถมลูกบิดก็ลื่น
บางบานปิดลงกลอนเฉพาะกับเรา

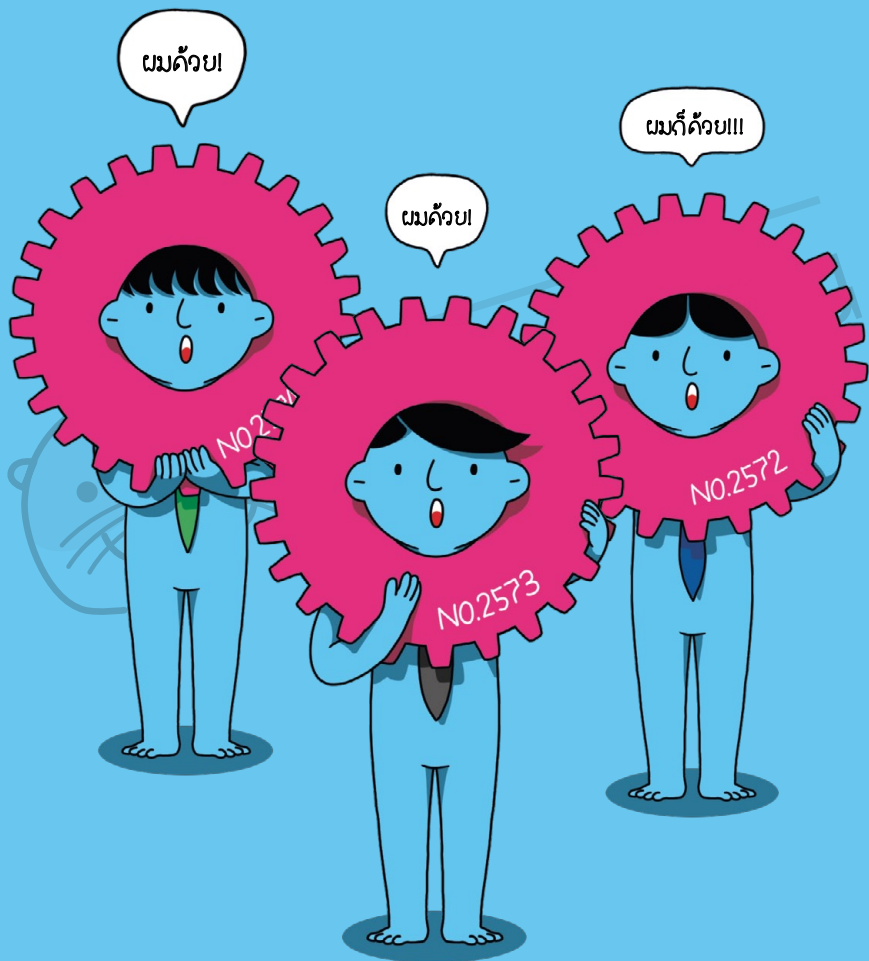
ผมจะเป็น
พนักงานยอดเยี่ยม
ของที่นี่ครับ!!

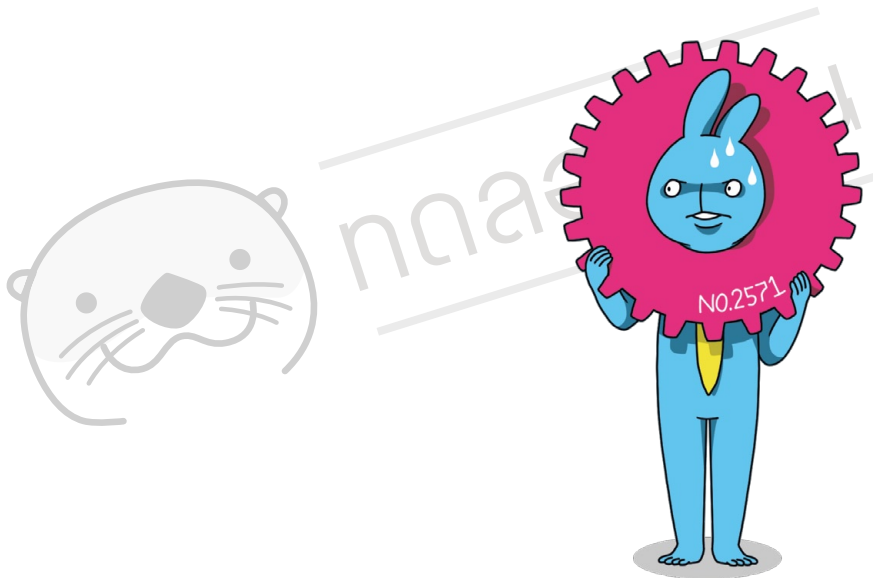

สัมภาษณ์

ไม่ต้องสนใจหรอกว่าฉันเป็นคนอย่างไร
อยากได้คนแบบไหนล่ะ

การรวมตัวของกลุ่มคนที่เหมือนกันก็ไม่ใช่ จะต่างกันไปไม่เชิง
ผู้คนหน้าตาสุภาพเรียบร้อย เรียงกันเหมือนสินค้าจัดแสดง
กับคณะกรรมการผู้ไม่สนใจว่าใครเป็นคนแบบไหน
เป็นเวลาอวดสรรพคุณว่าตนมีดี
หรือแม้ไม่มี ก็เป็นเวลาแห่งการตกแต่งให้เหมือนมี

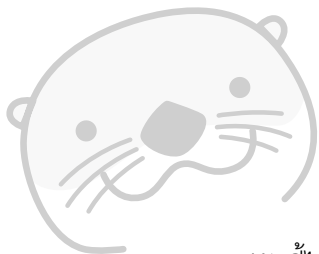
วันจันทร์ฝนตก

กางเกงเปียก

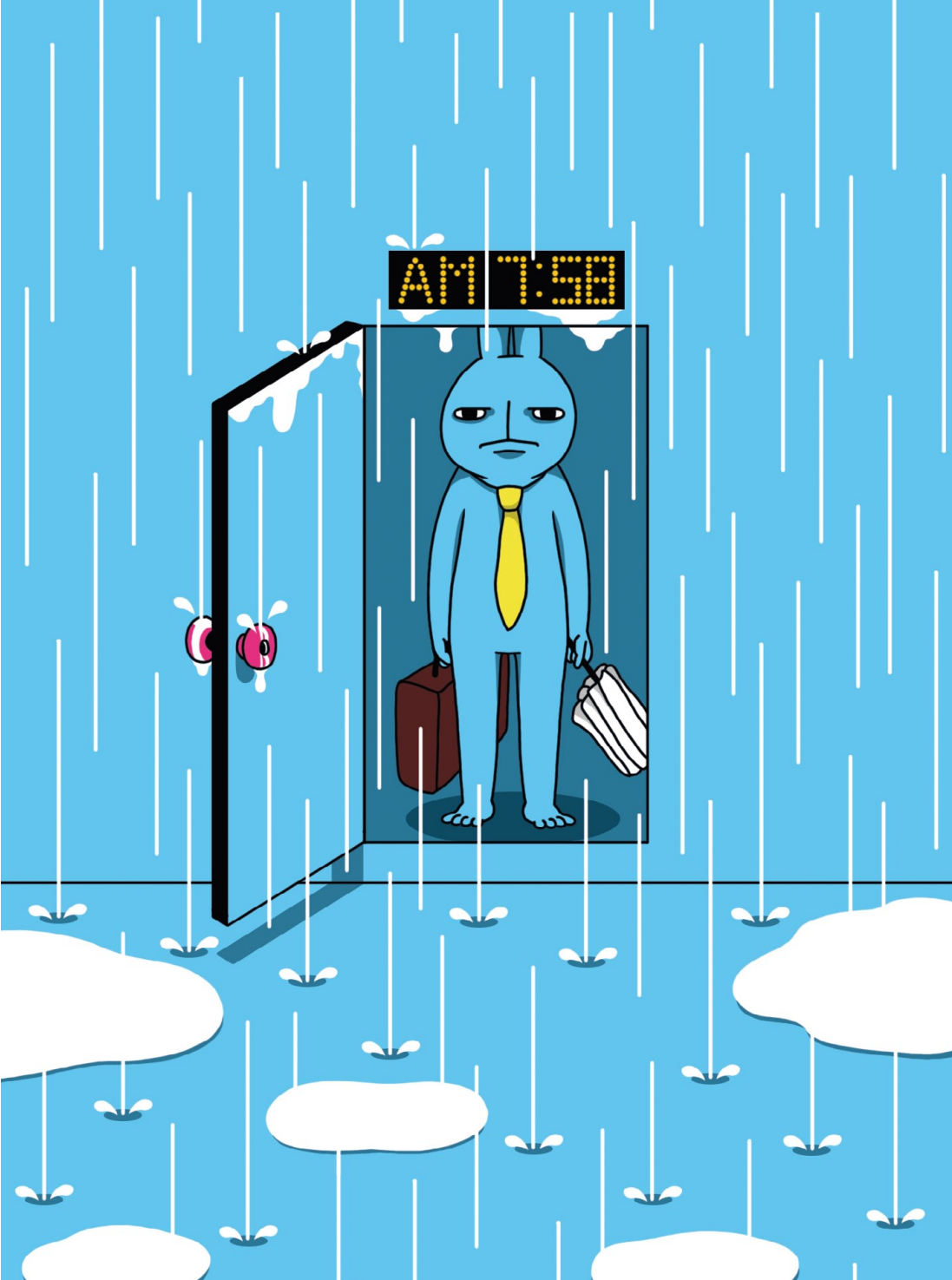
กระเป๋าเปียก

รองเท้าเปียก

อารมณ์เปียกปอน

คงฟังดูมากเรื่อง
แต่วันนี้ไม่อยากไปทำงาน **สุดๆ** เลย!

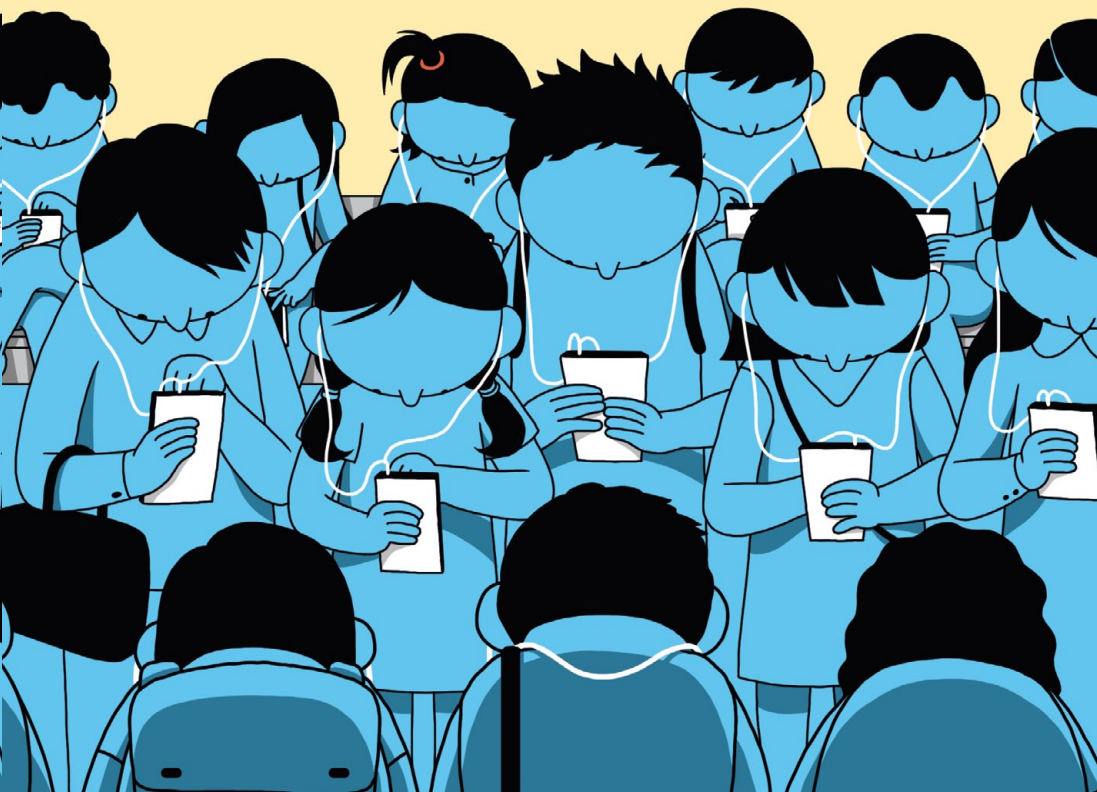

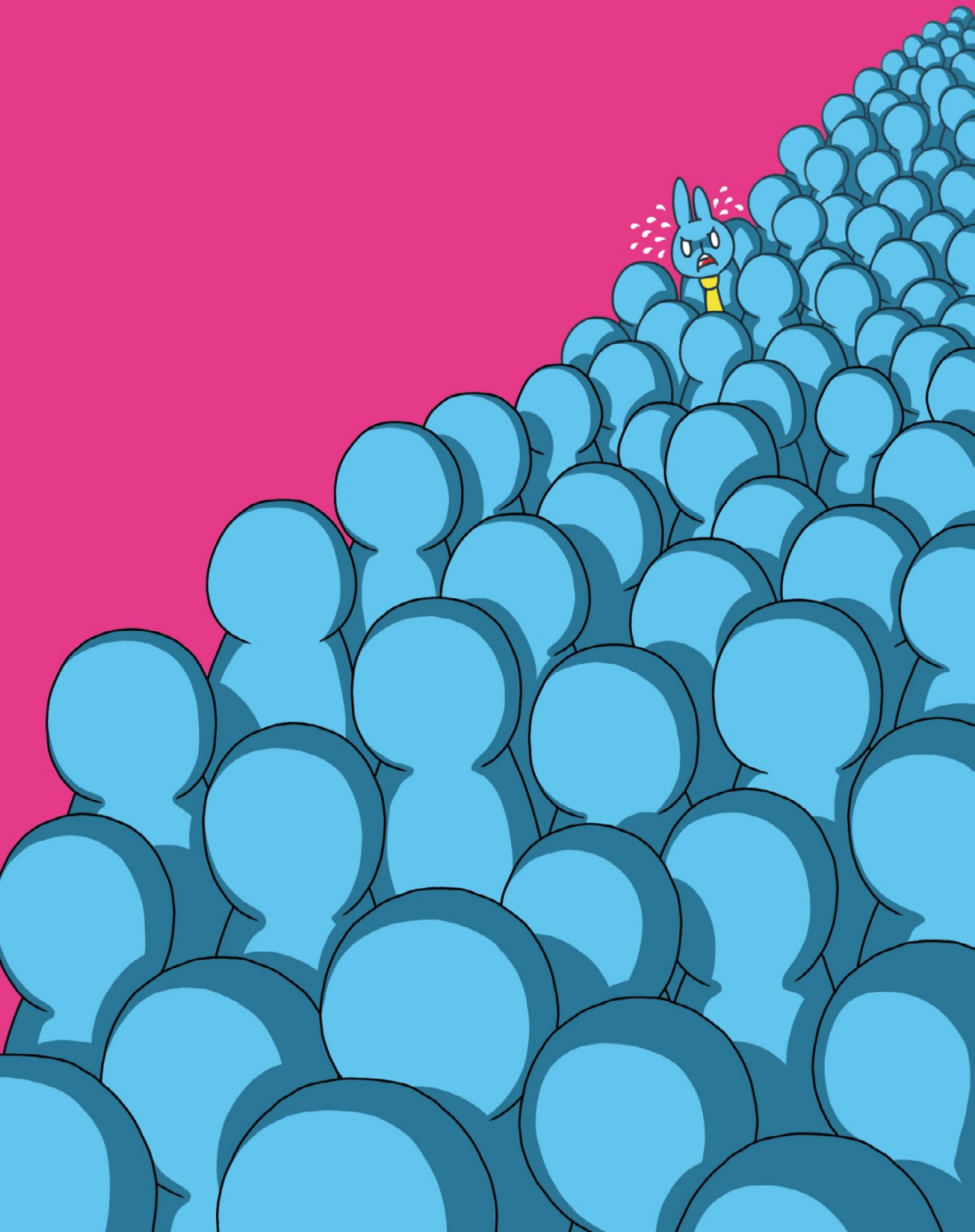
วิว

โทรศัพท์มือถือถือเกยวติงหัว

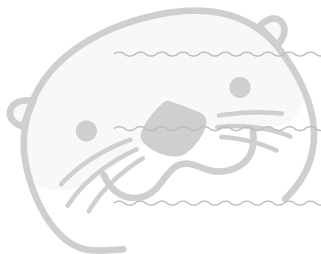
ก้มโน้มต่ำลง ต่ำลงจนคอย
ผู้คนไร้คอ ขยับหัวขึ้นๆ ลงๆ

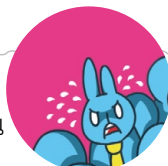

เจ้าคือนี่เริ่มมาจากไหน

ทดลองอ่าน

และสิ้นสุดลงตรงไหน

กาแฟออกศึก

กาแฟที่ดื่มตอนเช้าๆ เวลาเริ่มงาน
เอาไว้อัดฉีดแรงฮึดสู้
ไม่ได้เอาไว้อะเลียดจิบชิลๆ
สักหน่อย

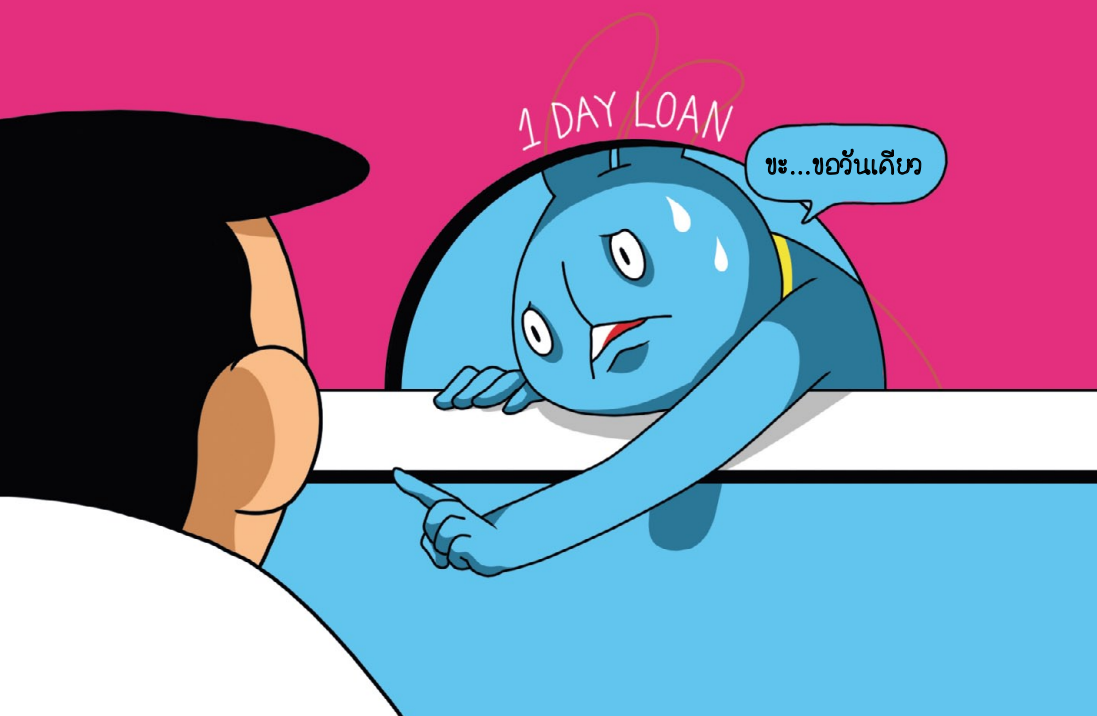

น้องใหม่
ผมก็
กลัว
ตัวเอง
ครับ

?

COPY

1 DAY LOAN

อะ...ขอวันเดียวนะ

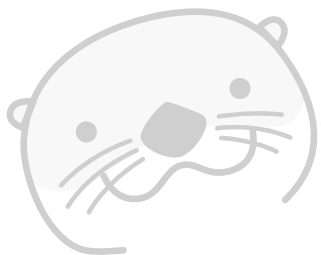
1 DAY LOAN

กูยืม

เหนื่อยซะมิด แต่ก็ไม่อยากตัดไปทำพรงนี้
ปกติจะรีบเก็บของแจ้นกลับบ้าน ไม่รู้ทำไมอยากทำให้เสร็จวันนี้
ข้าระจิตวิญญานวันจันทร์ที่วอดวายให้เกลี้ยง
กูจิตวิญญานสดใหม่ของพรงนี้เป็นเชื้อเพลิง
ถึงดอกเบ๊ยที่ชื่อ “เฟลีย” จะพุ่งสูงสองร้อยเปอร์เซ็นต์ก็เถอะ
ทำได้ ก็ฉันต้องทำงานให้เสร็จวันนี้เนี่ย

NO, NO, NO!

งานยากทำไม

ได้โปรด

อย่าสั่งงานที่ไม่อยากทำเลย!

โรคที่รักษายาก

<โรคเกลียตัววันจันทร์>

อาการคันยุบยิบ
จากความเสียดาย
กระวนกระวาย ว้าวุ่น
และตกหล่นเหนียวเหนอะ
ของความกุ่มก้างวล
มักมีอาการตั้งแต่
เช้าวันอาทิตย์
จนถึงตอนออกจากบ้าน
ในเช้าวันจันทร์

<โรคพุงนี้ค่อยทำ>

มีอาการชอบแปะคำว่า
“พุงนี้ค่อยทำ”
ไว้บนงานที่เยือกองไว้

อ้อ- ของฉันชื่อ
“โรคนรูงนี้
ค่อยทำ”

ตรวจเจอ
ตั้งแต่
สองปีก่อนแล้วละ
ไม่น่าบัสักที...

คนทำงานทุกเพศทุกวัยมีโอกาสป่วยเป็นโรคนี้สูง โอกาสหายต่ำ
อาการมีหลากหลาย ตั้งแต่ระดับเบาบางจนไม่รู้ตัว ถึงระดับรุนแรง
รู้สึกกระวนกระวายตลอดทั้งวัน โรคนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการหาเลี้ยงชีพ
แต่ทำให้เกิดคำถามในใจว่า
“การหาเลี้ยงปากท้องคือทุกอย่างของชีวิตแน่หรือ”
รักษายากก็จริง แต่หากแน่วแน่มากพอก็มีโอกาสหายขาด
คำว่า “ถ้าตั้งใจก็ทำได้” เป็นอาการเฉพาะของ “โรคพຸ່ງນີ້คຸ່ຍທຳ”
โดยจะย้าคิดวนเวียนแค่ว่า “ถ้าตั้งใจ”
จากโรครักษายากก็จะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นโรคที่ไร้ทางรักษา

ลูกค้าประจำ

เมื่อก่อนเคยเปิดประตูทิ้งไว้เพราะกลัวไม่มีใครมาหา

“ช่วยมาหน่อยนะ ช่วยมาที่เถอะ ใครก็ได้”

แถมไม่กล้าออกไปไหนไกล เพราะกลัวเขามาแล้วไม่เจอ

มาวันหนึ่งได้รู้จักลูกค้าท่าทางภูมิฐาน

ตอนนั้นดีใจเสียจนไม่คิดอยากได้สิ่งใดบนโลกอีก!

ทว่าไม่นาน เขาก็ทยอยพา “เพื่อนร่วมงาน” มาเพิ่มทีละคนสองคน

ตอนนั้นลูกค้าที่เป็นโขงก่อนตื่นนอนด้วยซ้ำ

บางทีมาหาตั้งแต่เช้ามีด สุดสัปดาห์ ไม่ก็วันหยุด

คำขอร้องให้เลิกทำ ก็เหมือนเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

เวลาที่เรานอนป่วย ก็พยายามบอกแล้วว่าอยากอยู่คนเดียว

จบคำเขาก็เริ่มต้นว่า “เธอป่วยเป็นคนเดียวหรือไง” แล้วก็สวดยัน

อธิ! รู้หรือกว่าเป็นเรื่องน่ายินดี หากเทียบกับเวลาที่ไม่มีใครมา

แต่พอเจอพวกลูกค้าประจำหลายครั้งเข้า ความคิดก็เปลี่ยน

เหล่าลูกค้าจะมาหาเรื่อย ๆ トラบได้ที่ไม่กำจัดประตูทิ้ง

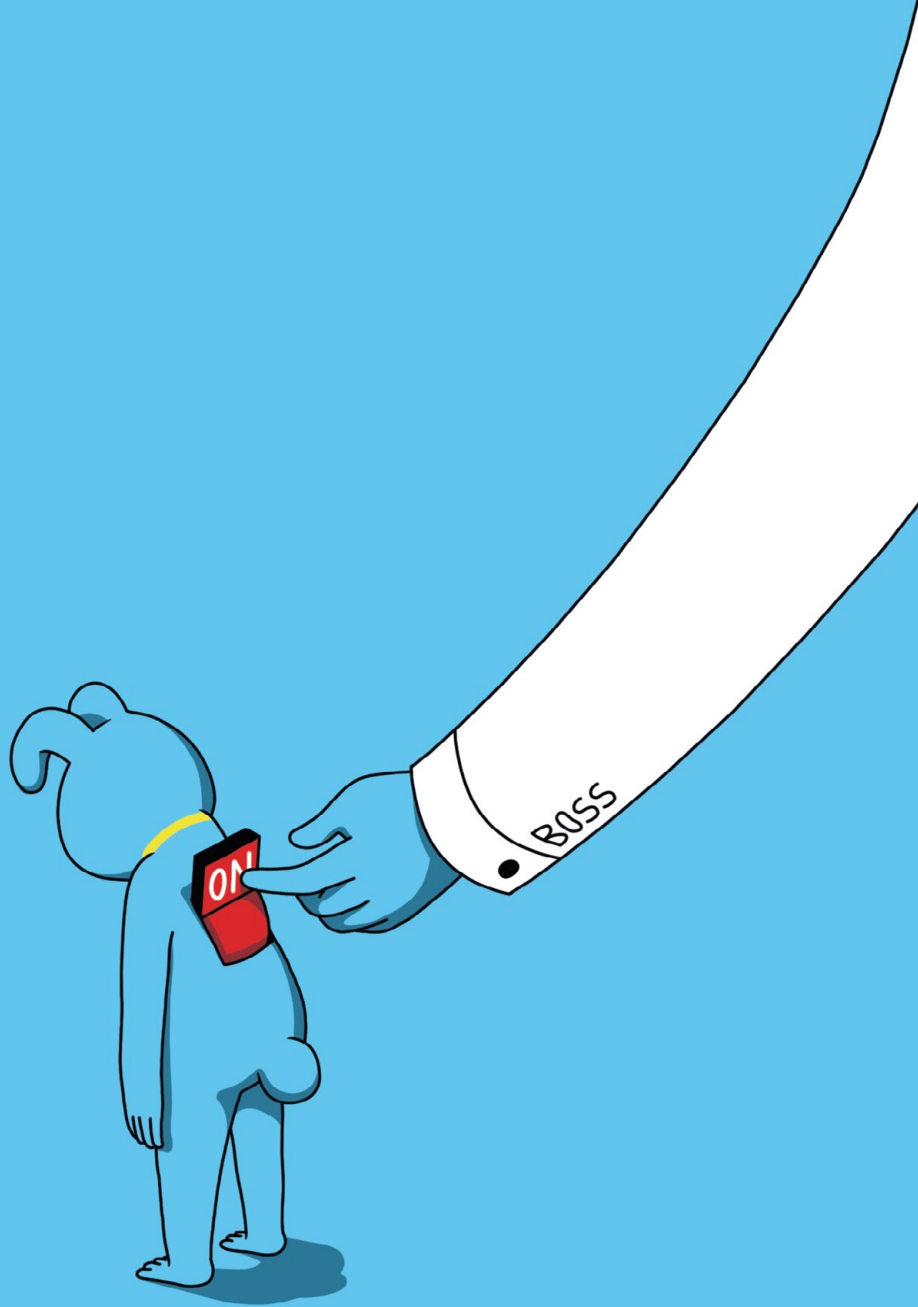
เฮ้อ...ยังคิดก็ยิ่งหนักใจ บ่นเท่านั้นละ จะไปนอนแล้ว

อย่างน้อยหลับให้เต็มอิ่ม พรุ่งนี้จะได้ต้อนรับลูกค้า

ด้วยความกระปรี้กระเปร่า

ข้างโน้นมีคนอยู่
ใหม่ครับ

เดินเครื่อง

ติดสวิตช์ของวันนี้ไว้กลางหลัง

ส่งสายถ้าติดไว้กลางอก คงกลัวฉันรู้ตอนกดเปิดปิด

เพราะอำนาจในการควบคุมอยู่ในมือคุณนี่นา

